

Аджеж могому Деніелу

Амелія

Лютий 2020

Мій чоловік не впізнає мого обличчя.

Я відчуваю його погляд на собі, поки веду машину, і мені цікаво, що він бачить. Інші теж здаються йому незнайомцями, та все ж дивно думати, що чоловік, за якого я вийшла заміж, не зміг би вказати на мене під час поліцейського впізнання.

Я знаю, навіть не кинувши оком, який вираз має його лице. Воно надулене та роздратоване, його «я-ж-тобі-казав» версія, тож я зосереджуюся на дорозі. Мені це необхідно. Сніг зараз сипле швидше, а склоочисники на могому «моріс майнор тревелер» не справляються – я ніби їду наосліп. Машина (як і я) з'явилася на світ 1978-го. Якщо добре дбати про речі, вони служитимуть вічно, але маю здогадки, що мій чоловік міркував обміняти нас обох на новіші моделі. Адам перевірив свій пасок безпеки разів сто з тих пір, як ми вийшли з дому, а тепер його руки, стиснуті в кулаки, лежать на колінах. Мандрівка з Лондона до Шотландії мала б тривати не більше восьми годин, та я не наважуюся їхати швидше за такого снігопаду. Дарма що починає теміти і, здається, ми можемо загубитися не лише на цьому шляху.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«Чи може вікенд урятувати шлюб?» Ось що відказав мій чоловік на пропозицію сімейної консультантки. Щоразу як його слова зринають у моїй голові, я відчуваю нові жалі. Так багато згаданого, а не прожитого насправжки в наших життях, дуже мене засмучує. Ми не завжди були такими людьми, як тепер, але спогади про минуле часом роблять нас усіх брехунами. Саме тому я зосереджуюся на майбутньому. Своєму. Іноді я все ще уявляю там його, а часом думаю, як би це було: знову жити самій. Це не те, чого я хочу, але мені дійсно цікаво: чи могло б це стати найкращим варіантом для нас обох? Час може змінювати стосунки, як морська вода змінює піщані брижі на узбережжі.

Побачивши прогноз погоди, він пропонував відкласти поїздку, та я не могла. Ми обоє знали, що ця подорож на вихідні була останнім шансом усе налагодити. Або хоча б спробувати. Про це він не забув.

Мій чоловік не винен, що забуває мене.

В Адама неврологічний розлад, який називається прозопагнозією, він не розрізняє риси облич, зокрема її власного. Мій чоловік не раз проходив повз мене на вулиці так, наче я була чужинкою. Напруженість, яка неминуче виникає в компаніях через це, насправді впливає на нас обох. Адам часто не впізнає друзів, якими оточений на вечірках. Тож ми проводили багато часу на самоті. Разом, але окремо. Тільки ми. Я почувалася невидимкою, та не лише через стан мого чоловіка. Він не хотів дітей – завжди казав, що не витримає, якщо не впізнаватиме їх. Адам жив із цим станом усе своє життя, а я – з тих пір, як ми познайомились. Іноді прокляття може стати благословенням.

Мій чоловік міг не знати мого обличчя, але були інші способи мене впізнати: запах моїх парфумів, звук мого голосу, відчуття моєї долоні в його – тоді, коли він ще тримав мене за руку.

Не шлюби зазнають невдачі – а люди.

Я вже не та жінка, в яку він був закоханий раніше. Цікаво, чи може він сказати, як сильно мене змінив час? Чи помічав він проблиски сивини в моєму довгому світлому волоссі? Кажуть, сорок – нові тридцять, однак моя шкіра проорана зморшками, спричиненими здебільшого не сміхом. Раніше ми мали стільки спільного, ділилися мріями і секретами, а не лише ліжком. Ми досі закінчуємо речення одне одного, але тепер розуміємо їх по-різному.

– Мені здається, що ми рухаємось по колу, – бурмоче він собі під носа, і якусь мить я міркую, має він на увазі мої навігаційні здібності чи наш шлюб.

Зловісне сланцеве небо немов відтіняє його настрої. Це вперше за декілька миль він заговорив. Попереду дорогу замітає снігом, і вітер посилюється, та це ніщо проти бурі, яка паує в салоні машини.

– Можеш знайти маршрут, який я роздрукувала, і ще раз на нього глянути? – кажу я, марно намагаючись приховати роздратування в голосі. – Я певна, ми вже близько.

На відміну від мене, мій чоловік старіє дивовижно вдало. Його сорок добре замасковані хорошою стрижкою, засмаглою шкірою та тілом, сформованим надмірним захопленням напімарафонами. Він завжди був вправним бігуном, особливо тікаючи від реальності.

Адам – сценарист. Він починав значно нижче першої сходинки голлівудської кар'єрної драбини, не маючи шансу навіть на неї ступити самостійно. Він розповідає людям, що одразу зі школи потрапив у кіноіндустрію, але це відверта брехня. У шістнадцять він влаштувався продавцем квитків та снеків у «Електрик сінема» в Ноттінг-Гілл. У двадцять один продав

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

права на свій перший сценарій. «Камінь. Ножиці. Папір» так і не був утілений, натомість Адам знайшов агента, а той знайшов йому роботу – написати кіноадаптацію роману. Книжка не була бестселером, але екранізація – малобюджетна британська стрічка – здобула BAFTA*, і так народився письменник. Адам не бачив власних персонажів на екрані кінотеатру – шляхи до наших мрій завжди завивисті, – та все ж тепер він міг покинути полкони та присвятити письменництву весь час.

Сценаристи не прагнуть публічності, тож не всі знають Адама, але я готова закластися, що всі бачили хоча б один фільм, написаний ним. Попри наші проблеми, я дуже пишаюся його досягненнями. Адам Райт здобув репутацію в індустрії завдяки вмінню перетворювати невідомі романи на блокбастери, і він досі в постійному пошуку наступного. Правду кажучи, іноді я навіть реву, та це цілком природно, враховуючи, скільки ночей у ліжку він віддавав перевагу книжці. Мій чоловік не зраджує мене з іншою жінкою чи з чоловіком – у нього романи з їхніми словами.

Люди – дивні й непередбачувані істоти. Мені більше подобаються тварини, це і є однією з багатьох причин, чому я працюю в собачому притулку «Баттерісі». Чотирилапі можуть бути кращими компаньйонами, ніж двоногі: собаки не приховують образи і не вміють ненавидіти. Про інші причини моєї роботи там я волію не думати – іноді краще не адмухувати пил з наших спогадів.

За віном мерехтять різкі красивди, що постійно змінюються протягом нашої мандрівки. Трапляються дерева всіх відтінків зеленого, гігантські блискучі озера, вкриті снігом гірські вершини та нескінченність досконалого незайманого

* BAFTA – престижна щорічна премія Британської кіноакадемії за найкращий британський та міжнародний внесок у кіно.

простору. Я захохана у Шотландське високогір'я. Якщо і є на світі красивіше місце, то я його поки не знайшла. Світ здається тут значно більшим, ніж у Лондоні. Чи, може, я – меншою. Я знаходжу спокій у тихому безурсі й віддаленості усього цього. Ми не зустріли жодної живої душі за більш ніж годину, тож ця місцевість є ідеальною для того, що я спланувала.

Ми залишаємо буркливо море позаду і повертаємо на північ під серенаду хвилі, що розбиваються об берег. Звнявше шосье стискається до вузької смуги; небо, яке мінилось то блакитним, то рожевим, то пурпуровим, а зараз стало чорним, віддзеркалюється в примералних озерах. Ми рухаємось углиб, і ліс поглинає нас. Буря гне, немов блинки, припорошені снігом давні сосни, вищі за наш будинок. Надворі завиває, як привид, вітер, раз у раз намагаючись збити нас із курсу, і коли ми трохи ковзаємо на обледенілій дорозі, я стискаю кермо так міцно, аж біліють кісточки пальців. Помічаю обручку. Вперте нагадування, що ми все ще разом, попри ймовірні причини бути окремо. Ностальгія – небезпечний наркотик, та я насолоджуюсь зануренням у щасливі спогади, що наповнюють мою свідомість. Може, ще й не все втрачено, як нам здається. Я крадькома поглядаю на чоловіка, що сидить поруч зі мною, і замислююсь, чи ми ще можемо віднайти колишніх нас. Тоді роблю те, чого не робила вже давно, – простягаю свою руку до його руки.

– Стій! – вигукує він.

Усе стається занадто швидко. Розмитий, засніжений силует оленя, що стоїть просто посеред дороги, моя нога, що тисне на гальма, машина, що виколюється й крутиться, поки зрештою буксує прамісінько напроти величезних рогів тварини. Олень длічі кліпає очима, відтак спокійнісінько йде геть, ніби нічого не трапилось, і зникає в лісі. Навіть дерева здаються байдужими.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Моє серце вистрибує з грудей, поки я шукаю свою сумочку. Тремкими пальцями перебираю майже увесь її вміст, спершу намагаюся ключі і врешті інгалятор. Я струшую його і роблю глибокий вдих.

– З тобою все ок? – питаю чоловіка перед тим, як зробити ще один.

– Я ж казав, що це погана ідея, – відповідає Адам.

Я стільки разів за цю поїздку прикушувала язика, що він вже, певно, став увесь дірваний.

– Не пригадаю, щоб у тебе була краща, – огризаяся.

– Вісім годин у машині заради вихідних божа-де...

– Та ми ж завжди говорили, що було б добре відвідати Шотландське високотір'я.

– Було б добре відвідати і Місяць, але краще обговорити це до того, як ти забронюєш місця у ракеті. Ти ж знаєш, як багато справ у мене останнім часом.

Справи стали тригерним словом у нашому шлюбі. Адам носить зі своїми справами, як зі значком. Неначе бойскаут. Це те, чим він пишається: символ його статусу та досягнень. Так він почувається успішним, а я відчуваю бажання жбурнути романи, які він адаптує, йому в голову.

– Ми там, де ми є, тому що у тебе завжди купа справ, – кажу я, скрегочучи та клацаючи зубами.

В машині тепер так холодно, що я бачу пару від власного подиху.

– Вибач, ти натякаєш, що це з моєї вини ми в Шотландії? У лютому? В епіцентрі бурі? Це була твоя ідея. Принаймні мені не доведеться слухати твоє безкінечне ниття, коли нас роздушить дерево або ми замерзнемо до смерті в цій нещасній машині, якою ти заялася їхати.

Ми ніколи не сварилися отак на людях, тільки на самоті. Ми обоє мастаки стримувати подібні прояви, тож, думаю, люди бачили те, що хотіли бачити. Та за зачиненими дверима -правильні- містер та місіс Райт мали певні хитби вже досить давно.

– Якби мій телефон був тут, ми б уже були на місці, – каже він, копирсаючись у бардачку в пошуках свого ненаглядного смартфона. Мій чоловік думає, що гаджети та інші хитрі штучки це рішення всіх проблем.

– Я запитувала, чи ти взяв усе необхідне, перш ніж ми вирушили, – відповідаю я.

– У мене й було все необхідне. Мій телефон був у бардачку.

– Тоді він має досі бути там. Це не моя робота – пакувати твої речі за тебе. Я не твоя мати.

Я одразу ж шкодую про сказане, але слова – не покупки, ти не можеш повернути їх назад. Адамова мати на першому місці у довгому списку тем, про які він не хоче говорити. Я намагаюся не втрачати самовладання, поки він продовжує шукати телефон, хоч і знаю, що не знайде. Він має рацію. Адам поклав телефон у бардачок. Але я дістала його перед вїздом і сховала в будинку. Я хотіла, аби він засвоїв важливий урок у ці вихідні, і для цього телефон йому був не потрібен.

П'ятнадцять хвилин по тому ми знову прямуємо нашим маршрутом і, здається, досягаємо успіху. Адам, примружившись у темряві, вичає карту, яку я роздрукувала. Здається, все, окрім книги чи рукопису, написане на папері, а не на екрані, бентежить його.

– Тобі треба взяти праворуч на наступній круговій розв'язці, – каже він упевненіше, ніж я могла очікувати.

Незабаром ми покладаватимемося хіба на місяць, що освітлює дорогу наздогад, окреслюючи низини й вершини сніжного

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ландшафту попереду. Вуличних ліхтарів немає, а фари моєї «моріс майнор» ледь освітлюють дорогу перед нами. Я вкотре зауважую, що у нас закінчується бензин, але ми не бачили жодної заправки вже майже годину. Сніг іде безупинно, а навколо нас вже багато миль нема нічого, крім темних обрисів гір та озер.

Коли нарешті ми помічаємо вкритий снігом старий вказівник «Чорні Води», атмосфера в машині помітно легшає. Адам розглядає останні позначки на маршруті з чимось навіть схожим на ентузіазм.

— Через міст, а тоді поверни праворуч, коли пройдеш оглядовою лавочку над озером. Дорога прямуватиме праворуч і приведе в долину. Якщо проминеш паб, значить ти зайшла занадто далеко і пропустила поворот до готелю.

— Було б добре повечеряти в пабі пізніше, — пропонує я.

Жоден з нас не промовляє й слова, коли вдалині з'являються обриси пабу «Чорні Води». Я повертаю, не доїжджаючи до нього, та навіть звідси ми бачимо, що його вікна забиті дошками. Здається, ця примарна будівля вже давно занедбана.

Звиниста дорога в долину захоплює і жахає водночас. Здається, що вона витесана в гірській породі чиймись руками. Шлях завузький для нашої машини і з одного боку має круте урвище без загорожі.

— Здається, я щось бачу, — каже Адам, нахилившись ближче до лобового скла і вдихаючись у темряву.

Я бачу тільки чорне небо і білу ковдру, яка вкриває все під ним.

— Де?

— Ой, за тими деревами.

Я трохи пригальмовую, поки він показує в нікуди. Але потім помічаю щось схоже на велику самотню будівлю вдалині.

— Це просто церква, — каже він розчаровано.

— Це вона! — вигукую я, читаючи старий дерев'яний вказівник попереду. — Каплиця на Чорних Водах це те, що ми шукаємо. Здається, ми на місці!

— Ми подолали увесь цей шлях, щоб зупинитися... в старій каплиці?

— У перебудованій каплиці, так. І це я пододала увесь цей шлях.

Я відразу сповільнююся і неспішно прямую по засніженій ґрунтовій стежці, що веде від дороги вглиб долини. Ми проїжджаємо повз крихітний котедж із солом'яною стріхою праворуч від нас — першу будівлю за багато миль, — тоді перетинаємо невеличкий місток і враз натрапляємо на отару овець. Вони туляться одна до одної, зловісні у світлі фар, і блокують наш шлях. Я поволі заводжу двигун, натискаю на клаксон, але вони не зрушують з місця. Їхні очі світяться у темряві, й вони здаються дещо надприродними. Тоді я чую гарчання позаду в машині.

Боб — наш величезний чорний лабрадор — мовчав протягом майже всього шляху. У його віці він переважно лише їсть і спить, а ще він боїться овець. І пір'я. Я теж боюся різних дурниць, але я маю на це право. Гарчання Боба анітрохи не вражає стадо. Адам без попередження відчиняє дверцята машини, і сніжний порив негайно вривається всередину, шмагаючи нас з усіх боків. Я дивлюся, як він вилазить, затуляючи обличчя, шикає на овець, а тоді відчиняє ворота, які були сховані за ними. Не знаю, як Адам побачив їх у темряві.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>